

Ἐκεῖνος γύρισε νὰ τὴν κυττάξῃ, μὰ μὲ τὸ σκοτιδιασμα δὲν ἔμπο-
ρεσε στὴν ἀρχὴ νὰ τὴν ξεχωρίσῃ καλὰ, κ' ἔσκυψε λίγο νὰ τὴν ἰδῇ
καλλίτερα. Ἐπειτα ἀναστένανε βαθειά, στάθηκε νὰ σκουπίσῃ τὸν
ἰδρωτὰ του καὶ μὲ κομμένη φωνὴ τῆς εἶπε :

— Εὐλογημένη νὰ εἶσαι κοπέλλα μου, ποῦ ψυχοπονᾷς ἕναν ἄμοιρο
σακάτη. Μὰ ὁ μπόγος δὲν μοῦ δίνει κόπο. Μὲ βαραίνουν οἱ πικροί
μου συλλογισμοί... ὅσο ξαναβλέπω τοῦτα δῶ τ' ἀγαπημένα μέρη...

— Εἶσαι ἀπὸ δῶ κοντά; ἀπ' τὸ χωριό μας;

— Ἄχ! Ναι. Μὰ κάλλιο νὰ μὴν ἤμουνα. Οὔτε νὰ ξαναγύριζα
ἔτσι. Ἐκεῖ πέρα ἔχασα τὸ πόδι μου μέσα στὴ φωτιά τοῦ πολέμου.
Μὰ αὐτὸ δὲν τὸ συλλογιέμαι ὅσο ποῦ ἔχασα καὶ κάτι ἄλλο ἀκρι-
βώτερο... Τὸ ὄνειρό μου τὸ γλυκό, τὴν εὐτυχία μου... Τί λογά-
ριαζα νὰ ἴβρω στὸ γυρισμό μου, καὶ τί μὲ περιμένει τώρα... Κατα-
φρόνια καὶ περιγέλιο!

Στὰ πρώτα του λόγια ἡ λυγερὴ ἔμεινε ἀδιάφορη, μὰ ὅσο ὁ ξένος
ἔμιλουσε, κάτι σὰν φῶς ξάνοιγε μέσα της. Ἡ καρδιά της καὶ στὸ
σκοτάδι μέσα γνώρισε ποιὸς τῆς μιλοῦσε κ' ἔνοιωσε τὰ γόνατά της
νὰ λυγίζουν καὶ τὰ μάτια της νὰ γεμίζουν δάκρυα.

— Ὅχι, Φώτῃ! τοῦ φώναξε μὲ φωνὴ ραϊσμένη ἀπὸ πόνο καὶ
χαρὰ μαζί. Δὲν θὰ ἴβρης καταφρόνεσι καὶ περιγέλασμα... Σὲ προσ-
μένει τιμὴ καὶ ἀγάπη!

Μόλις πρόφτασε νὰ πῇ αὐτὰ τὰ λόγια, ἔγειρε τὸ κεφάλι της
ἀπάνω του καὶ ξέσπασε σὲ ἀναφυλλητό...

(Ἀθῆναι 6 Σεπτεμβρίου 1917)

ΜΑΡΙΑ Π. ΣΤΑΜΑΤΕΛΛΟΥ

ΖΩΓΡΑΦΙΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

Εἰς κάποιαν αὐτοθανμαζομένην

Ἄν εἶχες μάτια πλιὸ γλαρὰ
καὶ φρύδια ὄχι σβυσμένα,
μαλλιὰ κάπως πυκνότερα,
τὰ χεῖλια πλιὸ σμιγμένα,
ἴσια τὴ μύτη, στρογγυλὸ
λιγάκι τὸ πηγούνη,
τὰ μάγουλα πλιὸ δροσερὰ
καὶ πλιὸ χυτὸ ῥουθούνη,
τ' αὐτιά σάμπως κοντύτερα,
κι' ὄχι πλατὺ τὸ στόμα,
τὸ δέγμα φρέσκο μιὰ σταλιά
καὶ κάποιο φῶς στὸ χρῶμα —
σοῦ ὀρκίζομαι, θές πίστεψε
θές μὴ πιστέψης πάλι,
πὼς θάσουν θαῦμα ἐμμορφιάς
νὰ μὴ σοῦ βγαίνῃ ἄλλη!..

ΣΑΤΑΝΑΣ